

Els Amics del Desert, la xarxa del silenci

Dll, 29/02/2016 per La puntada

[La puntada](#)

Reconec que em va frapar llegir la *Biografia del Silenci* de l'escriptor i prevere Pablo d'Ors. Potser perquè està escrit d'una manera senzilla, o potser perquè està escrit en primera persona, a partir de la pròpia experiència de l'autor, o potser perquè m'ha arribat la resposta en el moment en què jo em feia la pregunta.

De fet això de la meditació, del fer silenci, sempre m'havia quedat molt lluny: sonava a cosa espessa, culturalment distant, i passiva. Ja es veu que visc plena de prejudicis, oi? Prego poc i malament, de forma irregular. Intento tenir present la gent que m'envolta, les seves i les meves inquietuds, i mirar-me la vida des de l'agraïment i la confiança. Tanmateix, no sé evitar la por. Com molts altres cristians, quan em poso a resar tinc molt present la Bíblia, sempre amb la sensació que no m'acabaré aquest pou immens de saviesa. Amb els anys, però, m'he anat quedant sense paraules.

D'una banda, potser ja no són tan necessàries. De l'altra, no sé si té gaire sentit fer girar tant la meva pregària sobre mi mateixa i les coses que em passen i que em preocupen. ¿Potser ha arribat l'hora d'escoltar amb una mica més d'atenció? ¿O bé de deixar de creure'm "secretària general de l'evangelització" segons una eloqüent expressió de Dolores Aleixandre? És a dir, jo faig el que puc, però qui fa no sóc pas jo. I això val especialment per la meva hiperactivitat, que encara que em sembla que de vegades dona fruit, aquest fruit no sol estar relacionat amb l'èxit sinó més aviat amb el fracàs i els seus efectes col·laterals (ara la que es posa espessa sóc jo). És cert que vivim profunds canvis socials i culturals i que em sento una mica fora de joc, també per l'edat. Un àmbit en el qual m'he mogut sempre és el de l'Església i cada vegada estic més convençuda que bases i altures hauríem de fer una mena de "reset". Però tot plegat només es pot fer si es va a la font, a allò que és essencial. I intueixo que el silenci és un camí. M'atrau aquest no-res, que no deixa de ser un salt en la gratuïtat i la confiança.

Total, que em va alegrar molt poder contactar amb la xarxa dels [Amics del Desert](#), una iniciativa promoguda pel mateix Pablo d'Ors i que també té seu a Barcelona. Els Amics del Desert es troben quinzenalment per fer meditació als locals de la parròquia de Sant Josep Oriol. Tothom qui vol fer silenci hi té cabuda, cristià o no. És un grup divers i respectuós, i amb sentit de l'humor. Quan ens trobem fem silenci i també comentem algun fragment de l'evangeli, en el criteri que Jesús no és propietat exclusiva dels cristians i que el seu missatge arriba a moltes persones i de moltes maneres. De tant en tant comentem alguns textos de Franc Jalicis, un jesuïta mestre de la meditació. Recentment vaig tenir ocasió d'anar a un recés [d'iniciació a la meditació](#) que em va [encantar](#). I properament, del 10 al 12 de juny de 2016, n'hi ha un altre de programat, amb Pablo d'Ors, a Poblet. Si hi esteu interessats, podeu escriure a estevegrasset@grasset.es o bé a losamigosdeldesiertoabarcelona@gmail.com.

Amb tot, ja veieu que el silenci no em fa emmudir... no.